

ವೈದ್ಯರ ಹತ್ತಿರ ತೋರಿಸಬೇಕು ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗುರುಗಳ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮಗಳ ಮುಖ ನೋಡಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಮಗಳಿಗೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗಬಾರದೆಂದು ಮೂಕವೇದನೆ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಗುರುಗಳ ಫೋಟೋ ನೋಡಲಾರದೆ ಗಂಟಲಿಂದ ಉಸಿರೇ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಿಯಾಜ್‌ಗೆ ಕುಳಿತರೆ ರಾಗವೇ ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. 'ಸಂಗೀತ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದೆ, ರಾಗಗಳ ಆಲಾಪದ ರಿಯಾಜ್ ಇಲ್ಲದೆ ಬದುಕುವುದು ಹೇಗೆ ಶಿವನೇ...' ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಗುರುಗಳ ಫೋಟೋ ತಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಳು. ಅದು ಗಂಡನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ 'ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಚಂಚಲರು. ಗುರುಗಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಿದೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೀಗೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮಂತಹ ಅಮಾಯಕರನ್ನು ನುಂಗಿಬಿಡುತ್ತೀರಿ' ಎಂದು ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಮೃಗದಂತೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿದ್ದ. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಫೋಟೋವನ್ನು ಎದೆಗವಚಿಕೊಂಡೇ ಕುಳಿತಳು. 'ನೀಚ ಹೆಗಸು, ನೀಚ ಹೆಗಸು' ಎಂದು ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬೀಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ.

ಆತ ಹೋದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ರಿಯಾಜ್‌ಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಆಯಾಸದಿಂದ ಮಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಹಾಗೆ ಮಲಗಿದವಳಿಗೆ ನಿಡ್ಡೆ ಹತ್ತಿತ್ತು. ಮಗಳು ಎದ್ದು 'ಅಮ್ಮಾ...' ಎಂದು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಊದಿದಾಗಲೇ ಎಚ್ಚರ ಆಗಿದ್ದು. ಆಗಲೇ ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಬೆಳಕು ಮನೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಮಗಳಿಗೆ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನ ಮುಖ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ತುಟಿಗೆ ಗಾಯವಾದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು 'ಅಮ್ಮ, ಏನಮ್ಮ ಇದು ಗಾಯ' ಎಂದು ಕೇಳಿ ಹೂವಿನಂತಹ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ತುಟಿಯ ಗಾಯವನ್ನು ಸವರಿದಳು. ಮಗಳು ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದ್ದೇ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೀರು ಧಾರಾಧಾರವಾಗಿ ಹರಿಯಿತು. 'ಯಾಕಮ್ಮ ಕಣ್ಣೀರು...' ಎಂದು ಕೊರಳನ್ನು ಬಿಗಿದಷ್ಟಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಳು. ಮನಸ್ಸು ಹಗುರ ಆಗುವವರೆಗೆ ಮನಸಾರೆ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು. 'ಯಾಕಿಲ್ಲಮ್ಮ... ಆಗಾಗ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದರೆ ದೇಹ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿರುವ ಕಸರೆಲ್ಲ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಳು. ಗುರುಗಳ ಫೋಟೋ ಆಕೆಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

'ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರಮ್ಮ' ಮಗಳು ಕೊರಳು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದಳು.

'ನನಗೆ ತುಟಿಗೆ ಗಾಯ ಆಗಿದೆಯಲ್ಲ. ಔಷಧಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಬರ್ತಾರೆ. ನಿನಗ ಗುಲಾಬ್ ಜಾಮೂನ್ ಅಂದರೆ ಇಷ್ಟಲಾ, ಮಾಡಮು ನಡಿ' ಎಂದು ಮಂಚದಿಂದ ಎದ್ದಳು.

ಹಾಸಗಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಂಡಿತ್ ಅಲಿಖಾನರ ಫೋಟೋ ಇತ್ತು. ಮಗಳು ನೋಡಿ ಅಮ್ಮ 'ತಾತನ ಫೋಟೋ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿಯಲ್ಲಮ್ಮ, ಗೋಡೆಗೆ ಹಾಕಮ್ಮ' ಎಂದಳು. 'ಆಯತಮ್ಮ ಮನೆಯೆಲ್ಲ ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡಿ ಹಾಕೋಣ. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಅಪ್ಪನು ಔಷಧಿ ತರುತ್ತಾರೆ' ಎಂದು ಬಚ್ಚಲ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದರು.

ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಗಂಡ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಒಳಗೆ ಬಂದ. ಮನೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಏನೋ ಹೊಸ ಬೆಳಕು ತುಂಬಿಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅಪ್ಪ ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಗಳು ಓಡೋಡಿ ಬಂದು ಅಪ್ಪನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು 'ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಔಷಧಿ ತಂದಿಯೇನಪ್ಪಾ...' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ಚೂರಿಯಂತೆ ಇರಿಯಿತು. ಮುಖ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಮಗಳ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾ ಮೂಕನಂತೆ ನಿಂತ.

'ಮಗಳೇ ಬೇಗ ಬಾರಮ್ಮ, ಮೈ ತೊಳಕೊಂಡು ಸ್ವಚ್ಛ ಆಗಾಮು. ನಾನಿನ್ನು ರಿಯಾಜ್‌ಗೆ ಕೂಡಬೇಕು' ಎಂದು ಕರೆದಳು. 'ಬಂದೆ ಅಮ್ಮಾ...'

ಎಪ್ಪಿಸಿದಳು.

ಗಂಡ ಬಚ್ಚಲದ ಕಡೆ ಹೋದ. ಶಿಲ್ಪಾ ಊದಿದ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಕೈವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಒತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮಗಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಳು.

'ಯಾರಮ್ಮ ಅವರು, ಗಡ್ಡ ಬಿಟ್ಟೋರು. ಅವರನ್ನ ಯಾಕಮ್ಮ ಜೈಲಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.'

'ಈಗ ಮುಖ ತೊಳಕೊಂಡು ಅಪ್ಪ ಬರ್ತಾರೆಲ್ಲ, ಕೇಳು ಹೇಳ್ತಾರೆ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅಪ್ಪ ನನಗೆ ಔಷಧಿ ತರಲು ಹೊರಗು ಹೋಗೋದು ಬೇಡ. ಟಿ.ವಿ.ಯಲ್ಲಿಯೇ ಔಷಧಿ ತಯಾರಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದೆ' ಎಂದು ಗಂಡನಿಗೆ ಕೇಳುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಎಂದು ಅಮ್ಮನ ಹತ್ತಿರ ಓಡಿದಳು.

ಗಂಡನ ಫೋನ್ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಬಡಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಗೆಳೆಯ ಗುರುಪ್ರಸಾದ್ ಕರೆ ಮಾಡಿದ್ದ. 'ಮೊದಲು ಟಿ.ವಿ. ಹಾಕೋ... ನಿನ್ನ ಗುರು ಜ್ಯೋತಿಷಿಯನ್ನು ಜೈಲಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ನೋಡು' ಎಂದು ಕರೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅವಸರ ಅವಸರವಾಗಿ ಟಿ.ವಿ. ಹಾಕಿದ. 'ಕಳ್ಳ ಜ್ಯೋತಿಷಿ, ಹೆಣ್ಣುಬಾಕನ ಬಂಧನ. ಅಮಾಯಕ ಬಾಲಕಿಯರಿಗೆ ಲೈಂಗಿಕ ಕಿರುಕುಳ, ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಆರೋಪ' ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಗಳು ಮೈ ತೊಳಕೊಂಡು ಬಂದು ಅಪ್ಪನ ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು. ಅಪ್ಪನ ಮುಖ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ 'ಹೋಗಪ್ಪ, ನೀನು ಮೈ ತೊಳಕೋ. ಎಷ್ಟು ಹೊಲಸಿದ್ದಿ ನೋಡು ಹೋಗು' ಎಂದು

ಮಂಚದ ಮೇಲಿದ್ದ ಪಂಡಿತ್ ಅಲಿಖಾನರ ಫೋಟೋವನ್ನು ತಂದು ಮೊದಲಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಫೋಟೋ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ನೆತು ಹಾಕಿದಳು. ಫೋಟೋವನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಗಳು 'ಈಗ ಗೋಡೆ ಚೆಂದ ಕಾಣುತ್ತದಮ್ಮ' ಎಂದಳು.

'ಆಯತು ನೀನು ಅಪ್ಪನ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರು. ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪೊತ್ತು ಸಂಗೀತಾ ರಿಯಾಜ್ ಮಾಡಿ ಜಾಮೂನ್ ಮಾಡಿಕೊಡ್ತೀನಿ' ಎಂದು ತಂಬೂರಿಯನ್ನು ಮೀಟಿದಳು. ಮನೆ ತುಂಬಾ ರಾಗದ ಅಲೆಗಳು ಗೋಡೆ ಗೋಡೆಗೆ ಬಡಿದು ಗಂಡನ ಕಿವಿ ತುಂಬಿದವು. ಪಂಡಿತ್ ಅಲಿಖಾನರು ಫೋಟೋದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಗುಳು ನಗೆ ಬೀರುತ್ತಾ 'ಶಹಭಾಷ್ ಮಗಳೆ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in